

# Artikel over Euthanasie in relatie tot de ziel van de mens.

*Euthanasie afdwingen via een versnellende ingreep brengt risico's met zich mee.*

## Inleiding

Euthanasie in relatie tot de ziel van de mens is geen gemakkelijk onderwerp.

Als je het wezenlijk vanuit diepte wilt belichten, dien je uit zielenkennis te spreken en daar de ziel onzichtbaar is, vraagt het een heel verfijnd niveau van aanvoelen, van waarnemen en van beluisteren om op dat niveau de kennis vrij te kunnen geven.

Zolang we op aarde lopen en leven is de ziel gehuisd in het stoffelijk lichaam: de Tempel van de ziel, zoals het ook wel eens genoemd wordt. De ziel bevrijdt zich weer wanneer letterlijk overlijden plaatsvindt, niet eerder dan dat het hart stopt met kloppen. Dan volgt de fase die nodig is om de ziel te onthechten van het stoffelijk lichaam.

Vanuit mijn helderziende waarnemingen, neem ik waar, dat in de periode na het letterlijk sterven, soms tot enige minuten soms langer tot aan twee dagen, de ziel langzaam via het fluidum koord het lichaam verlaat. Wij denken vaak dat de ziel al weg is met dat het hart gestopt is met kloppen, terwijl de ervaring leert, dat als je heel gevoelig bent je kunt voelen dat het nog in het lichaam aanwezig is. Er gaat enige tijd overheen voordat het lichaam werkelijk een leeg omhulsel is, dat hangt heel erg af van de persoon en van de geschiedenis die daaraan gekoppeld is.

## Wat is euthanasie?

Euthanasie is verzoeken **de ziel versneld uit het stoffelijk lichaam te laten keren** op een moment dat het lichaam nog niet 100 procent eraan toe was om op een natuurlijke manier sterven.

Wanneer men de ziel in een lichaam wat het nog niet "begeven" heeft, vervroegd laat overgaan, dan is het zielenleven dat gekoppeld is aan de tijdsduur van het stoffelijk lichaam nog niet klaar met zijn aardereis als geheel. Er is reeds een deel van deze levensreis verlopen, het gaat er eigenlijk nog om 'de puntjes op de 'i' te zetten.

Euthanasie is een veel vragend proces, niet alleen voor degene die het betreft, maar ook voor de omstanders. Want we zijn ons bewust dat we op een gegeven moment ingrijpen met een wilsbeschikking op dat, wat het leven niet op een natuurlijke manier opgeeft. Met andere woorden, het sterven vindt niet op een natuurlijke manier plaats op een wijze die maakt dat het voorbeschikt is voor jou om op zo'n manier te overlijden.

Wel moge het duidelijk zijn dat bijvoorbeeld stoppen met medicatie geen euthanasie is, omdat het lichaam in principe al had kunnen overlijden zonder die medicatie. Medicatie voor pijn is gerechtvaardigd.

## Euthanasie en zielsbestemming.

Sterven vraagt altijd aandacht en die aandacht kan soms door een euthanasie-proces verlegd worden omdat het tijdsmoment van het sterven steeds in de *wilsbeschikking* aangepast kan worden.

Als we ervan uit durven gaan dat iedere ziel een bepaalde bestemming met zich mee draagt tijdens het leven zelf en dat deze gekoppeld is aan een innerlijke opdracht die alleen die ziel toebehoort, dan is er vaak ook een tijd aangemeten om die opdracht naar behoren, naar eigen keuze, te vervullen.

Menigmaal is de tijd waarop het lichaam nog levend is, aangesloten aan de zielsopdracht. Dat houdt in dat als een leven verkort wordt, om welke reden dan ook, dat de zielsopdracht nog niet geheel is afgerond of onvoldoende belopen is op het niveau van doorleving. We dienen ons te realiseren dat in de eindfase van het leven vaak de mogelijkheid is om veel aandacht te besteden aan verwerkingsprocessen die nog aandacht behoeven en dan kunnen verkrijgen. Wat ik waarneem is dat de ziel die in ons lichaam huist door pijn en lijden zaken loslaat die bij leven nog niet doorleeft zijn. Lichamelijke pijn wordt dan versterkt door de psychische pijn van de niet afgemaakte zaken in ons leven en in die fase van het leven kan de ziel geestelijk ontlast worden.

Via de pijn die het lichaam draagt worden namelijk de traumatische energieën, niet verwerkte zaken, verdriet, dat wat niet uitgeschreid is altijd mee losgeklopt (zo moet ik het haast noemen) en ontladen. Ze worden dan als het ware als donkere wolkjes het auraveld uitgetriggerd en hier op aarde achtergelaten, waardoor het zielslichaam steeds ijler en lichter wordt en in een hogere lichtfrequentie komt.

Ondanks dat vaak niet meer letterlijk benoemd kan worden waar men pijn aan lijdt, is deze pijn rond stervensprocessen derhalve opruimend van karakter, zonder dat het helemaal zichtbaar maakt waar de pijn ook letterlijk over ging.

Als dit proces een natuurlijk verloop mag hebben en diegene natuurlijk overlijdt, heeft deze het zielslichaam zo geschoond van overbodige ballast, dat de overgang naar de onstoffelijke wereld plaats vindt in een hele lichte frequentie van de ziel.

Voorwaarde in dit proces is dat de stervende met goede zorg op het niveau van pijnbestrijding, gekoppeld aan overgave en zorgbemiddeling van anderen, wordt omringd.

Als de ziel in de onstoffelijke wereld aankomt, naar de tijd die hij nodig heeft gehad om zich van het stoffelijke lichaam los te koppelen, arriveert hij onbelast daar, omdat, wat hier op aarde nog afgelegd kon worden, nog gedaan is.

Op het moment dat vroegtijdig ingegrepen wordt door euthanasie, met alle begrip van dien, en als je dan overlijdt en je hebt niet losgelaten hier, dan reizen alle onverwerkte processen mee naar de onstoffelijke wereld en dient men het daar op een andersoortige manier tot inzicht te brengen, wat men al vrij had kunnen maken hier op de aarde zelf.

## Overwegingen rond euthanasie in relatie tot pijnbelasting/ pijnbestrijding.

In deze tijd, waarin we veelal alleen vanuit overwicht op zaken reageren, is de mogelijkheid om via euthanasie pijnloos te kunnen sterven opdat het lijden niet nodeloos verlengd wordt, veel groter geworden. Dit geeft mogelijkheden, hetgeen ook dilemma's scheidt bij mensen, omdat het keuzemoment waarop je kunt handelen niet meer voortkomt uit de mogelijkheden vanuit natuurlijkheid. Men kan nu dus medicatie krijgen waardoor men versneld kan overgaan.

Los hiervan wil ik er toch nadrukkelijk op wijzen, dat rondom euthanasie, met alle respect, de pijnbelasting zo zwaar kan zijn, dat je er echt helemaal tureluurs van wordt en je daardoor eruit wilt stappen. Soms is het lijden zo zwaar, langdurig en bijna niet aan te zien dat de wens sterk is om mensen uit hun lijden te verlossen via euthanasie.

Misschien is het goed voor ons inzicht om een vergelijking te maken met een moeder die bevalt en het met de persweeën ook heel zwaar heeft. Zij kan dan gewoon ook niet zeggen "ik stop de persweeën", dit omdat het een ontsluitingsproces is naar dat andere leven toe!

Om niet te snel over te gaan tot euthanasie geeft de wijze waarop pijnbestrijding nu plaats vindt, mogelijkheden te zien waarop men zeer vergevorderde pijn kan minimaliseren tot op een niveau waarop het houdbaar is. Daarnaast zijn er steeds meer technieken die mensen tot ontspanning kunnen brengen zodat die pijn meer vloeiend aanwezig kan zijn in plaats van als helse pijn te ondergaan.

Daarom is het in deze tijd zo ontzettend belangrijk hoe pijnbestrijding en technieken rondom ontspanning maximaal ingezet kunnen worden om de overgave aan het lichaam en aan de psyche van een mens centraal te durven stellen.

Veel mensen hebben tijdens het leven onvoldoende geleerd hoe ze hun lichaam maximaal kunnen ontspannen. Zij hebben onvoldoende geleerd processen van het leven te aanvaarden.

Zij hebben menigmaal ook onvoldoende geoeffend hun pijn in het lichaam te aanvaarden en met psychisch lijden in contact te blijven staan. Even heel zwart-wit gesteld: voor veel mensen zal een opkomende hoofdpijn meteen bestreden worden met een pilletje en psychisch leed met een borreltje.

## Een natuurlijke vorm van Euthanasie.

Het zou een natuurlijke vorm van euthanasie zijn, dat wanneer het lichaam de pijn niet meer verdraagt er technieken komen voor maximale ontspanning, waardoor de ziel zo verijlt dat hij op een natuurlijke manier het lichaam uitgaat.

Dus naast de pijnbestrijding dienen we nog veel te leren hoe we een terminaal lichaam in de uiterste ontspanning kunnen brengen waardoor de ziel heel gemakkelijk losschiet. Dit alles heeft te maken met de oefening: hoe durf je vanuit overgave de pijn te doorstaan waardoor je ultiem verijlt en zo ijl wordt dat je het lichaam uitglijt.

## Euthanasie en het stervensproces.

Sterven in overgave is een moedig proces. Tot overgave komen is een proces van een leven lang. Niet alleen naar sterven toe, maar naar alle processen van het leven zelf.

Het gevolg van overgave, in het durven te staan voor wat het leven je brengt gekoppeld aan leven en levensprocessen van allerlei aard, is er ook overgave mogelijk naar sterven.

En bij pijnbelasting binnen dat stervensproces zijn er allerlei hulpmiddelen mogelijk.

Hulpmiddelen van medemenselijkheid, hulpmiddelen van verzorging, hulpmiddelen van medische aard.

Overgave vraagt aan jezelf voortdurende afstemming, van wat vraagt mijn proces van mijzelf als eerste in acceptatie, waar ik ben vandaag, op dit moment, in deze minuut. Vervolgens kan ik zorg toelaten en welke zorg wens ik te verkrijgen en welke medicatie is behulpzaam om de overgave aan mijn proces als geheel te bevorderen. Dit zal per persoon verschillend van aard zijn en zeker op het gebied van pijnbestrijding. Vooral omdat wat de een nog kan verdragen aan pijn voor de ander onhoudbaar is. De oefening van in overgave te zijn met dat, wat gedragen kan worden is persoonlijk van aard en dient gerespecteerd te worden boven al.

## Maatschappij in relatie tot respect naar lijden.

We zien dat wij een hele regelbare maatschappij ontwikkeld hebben.

Met als gevolg, dat onze wilskracht heel vermogend is in wat het heeft kunnen bereiken.

Wij hebben vaak voor processen, waarvoor in andere eeuwen heel veel tijd en aandacht nodig was zaken te bereiken, daarvoor veel minder capaciteit en daadkracht nodig. Het ligt meer beschikbaar. Met als gevolg dat ons innerlijk vermogen om zaken naar waarde te schatten, soms ook sterk afgenomen is. Hierdoor kan er in een bepaalde vorm een gemakzucht ontstaan die moeilijke dingen niet gemakkelijk aanvaardt.

Een van de zaken, waarvoor nog steeds te weinig respect voor is maatschappelijk gezien, is een respect naar lijden, respect naar verdriet, langdurig respect naar rouwprocessen, respect langdurig naar verliessituaties.

De ervaring is dat, hoewel mensen vaak kortstondig aandacht kunnen genieten, er op de lange duur pijn en lijden niet benaderd wordt als een innerlijk proces wat zeer veelvragend is, moed genererend op de lange duur en bijzondere ondersteuning vraagt, in plaats van dat men dat als zielig bestempelt.

In het geval van **euthanasie** zie je menigmaal, dat mensen die zeer krachtig hebben kunnen functioneren tijdens het leven en ook vaak medebepalend zijn geweest naar de anderen toe, het uiterst moeilijk vinden zich zorgzaam te laten omgeven door anderen en om geheel hulpbehoevend te zijn.

Mensen, die ik gesproken heb, die voor euthanasie kiezen, hebben veelal het gevoel dat ze hun omgeving niet tot onnodige last willen zijn. Ze hebben er moeite mee dat hun lichaam in verval raakt en wellicht onooglijk zal zijn op het laatst. Ze hebben hun persoonlijkheid zo gekoppeld aan hun uiterlijk aanschijn, dat ze het heel moeilijk vinden om het lichaam, dat in verval is, te accepteren.

Wat een belemmering is binnen stervensprocessen is de controledrang. Net als bij persweeën past geen controledrang, bij sterven ook niet. Dus de controledrang maakt dat de wilsbeschikking zoveel gezag over het lichaam uitoefent dat uiterst vermoeiend is voor het lichaam zelf. Met als gevolg dat in de psyche te weinig respect gehouden wordt voor het lichaam als zodanig waardoor men niet weet wat het lichaam nodig heeft om tot een natuurlijke overgang te komen.

Overzicht uitoefenen op het stervensproces geeft menigmaal verzwaring te zien wanneer daar onvoldoende overgave aanwezig is. De controle houden heeft ermee te maken dat je overzicht wilt houden op de situatie om je heen, terwijl je voelt dat dat je ontglipt.

In mijn innerlijke beelden zie ik vaak dat op dat soort momenten, de hang tot controle zich laat vertalen in een euthanasie aanvraag. Is er wel voldoende hulp op het laatst, als ik het nodig heb? Kan mijn partner het wel aan? Ben ik niet een last voor mijn kinderen? Wil ik op deze plaats wel sterven, bijvoorbeeld in een verpleegtehuis? Wil ik niet vanuit mijn gewone bewustzijn afscheid nemen? Kan ik het wel aan als ik er straks niet meer helemaal bij ben? Het zijn de mentale overwegingen, met alle begrip van dien, die het moeilijk maken voor de persoon te accepteren dat er minder "mentaliteit" in het proces ligt. Het geldt met name bij hoge pijnbelasting dat het mentaal functioneren helemaal weggetraceerd wordt. Ik bedoel, hoe mentaal is iemand nog, wanneer hij voortdurend pijn heeft? Dat is haast nihil.

Pijn verdragen, vraagt een gedragen omgeving. En een gedragen omgeving kan alleen echt aangeboden worden door mensen die in staat zijn, door de oefening die zij in hun leven met kleinere of grotere pijnen van het leven hebben uit te staan.

Als je in een omgeving overlijdt waar een taboe op lijden is, dan is het een slechte plek om te over-lijden. Want in het woord overlijden zit, dat je op een gegeven ogenblik over lijden heen kan stappen.

Dus als je dient te overlijden op een plaats, waar men moeite heeft met lijden in welke betekenis dan ook, dan is die plaats niet geschikt voor over-lijden. Dat maakt dat een euthanasie verzoek ook *versneld* ontstaat in een omgeving, waar ze jouw pijn niet kunnen aanzien.

Je mag ieder moment buigen naar middelen om de pijn te ontlasten, tot een niveau, dat je er weer mee in overgave kunt komen.

Als je in een omgeving bent waar niet van uit gemakzucht geleefd wordt en even zwart-wit gechargeerd, dan zie je dat stervensprocessen veel genuanceerder plaats kunnen vinden.

Euthanasie is soms een bemoeilijkte omstandigheid of soms een omstandigheid, waardoor men het beter kan laten om te kiezen voor euthanasie.

Wanneer **euthanasie** een **versnellende ingreep** wordt, omdat men grip op het proces van sterven wil krijgen door die versnelling zelf af te dwingen, dat brengt risico's met zich mee. Men zou zich daardoor op zielsniveau tekort kunnen doen.